

כזבים לילקוט

הגיבור

כשהגענו לחוף עמדו כבר המעפילים על הסיפון, וחיכו לטיורי הירידה. לפתע אירע אסון. רגלה של אחת הבהורות התחלקה מן הסיפון ישר לתוך הים. תיכף הזעיקו את שמואליק, מסקד-האניה. אגב, חבר טוב שלי עוד מהגן.

הוא בא והכריז כי דרושים מתנדבים לקפוץ המימה להצילה. הסיפון רעש, כל אחד צעק שמישהו מוכרח כבר לקפוץ, ואיש לא קפץ. אחרי הכל היה חושך והמים קרים מאד. שמואליק חברי התעצבן וצעק: "היכן רוח החלוציות?" קריאה זו עשתה רבות. הבושה כיס-תה את פני כולם, ועמה התעורר אומץ ההתנדבות. אך בכל זאת נשארו כולם על החלוציות שפסה, נראה אדם אחד, כה נמרצת, קיווה כל אחד שעתה בטח יימצא משהו שיקפוץ.

בהגיע הייאוש לשיאו, בככות כל אחד על החלוציות שפסה, נראה אדם אחד, הידוע כזקן ותשוש מאד, כשהוא מונק אל תוך המים.

מיד הוקל לכולם, לחצו איש את יד רעהו והריעו חרועות היד לכבוד ה' מתנדב האמין. אך בהסתכלם מטה, ראו לתדהמתם הרבה, שהזקן איננו יודע לשחות ומתחיל לפרפר במים.

מיד קפצו אנחנו אל הסירה והצלחנו להגיע אל שני הטובעים, ממש ברגע האחרון. כשעלה הזקן על הסיפון, כמעט נחנק מרוב לחיצות ידיים וחיוכים. ה' מפילים נשאוהו על כתפיהם וצעקו "הורא" שבע פעמים רצופות. שמואליק המפקד ניגש אליו אף הוא, נשק לו על מצחו, העלה על נס את אומץ לבו, ציין כי מאז בריכוכבא, לא התלטה תופעה כזו של אומץ לב, ובקול רועד מהעצה שאלו מה בקשתו ותיעשה. הזקן זקף ראשו בענוה, מתח צהו בצניעות, ואמר בקול רועם ביישני כי אות לגיבור אמיתי.

"מאום איני רוצה לקבל בעד גבורתי, לא לשם כך סבלתי במים הקרים. משאלה קטנה יש לי ותו לא. אני רוצה לדעת, לדעת ויהי מה, מיהו המנחל הזה שדחף אותי לתוך המים?"

בטאון הקיבוץ המאוחד

העולם הבא

בעריבת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בפרס של 10 לירות. הזוכה בפרס השבוע הוא הקורא אמנון ורד, תל-אביב, ללא שותפים.

פרי העץ תל-אביבי שיצא פעם לעבוד במשק השטרע בשעת מנוחה עם החברה מהמשק, מתחת לעץ. הוא הבחין בגללי עוים ושאל את החברה מה זה. "אלו זיתים," ענה אחת מהם, "יופי של זיתים." העירוני, שלא הבין חוכמות חקלאיות, הכניס "זית" אחד לפה. טעם נורא, כפי שאתם יכולים לתאר לעצמכם. אבל הוא לא רצה לבייש את הפירמה, והמשיך ללעוס מבלי אפילו לעחת את הפנים. הוא גמר את ה"זית" עד הסוף, ורק אחר כך חיזה את דעתו: "אצלנו בתל-אביב יש זיתים בכיף. אלה — סתם חרה של זיתים ולא יותר." יעקב זרחי, קרית הסניגור, חיפה

הערו-עולייך

אם דה גול יעלה לשלטון בצרפת...
... נשלח אליו את גול-דה.
* * *
מסתבר כי התחשיב במפעל הנחושות בתימנע לא היה מציאותי...
... הוא לא היה מכוסף על נחושות, אלא על נחישות.
* * *
הפורץ ישראל בגזיוני נתפס, כאשר לא צעק על אישה ששפכה מים על ראשו...
... היא הבינה כי על ראש הגנב בוטח הכובע.
* * *
מי לא מנהל את התיאטרון הקאמר? ...
מילוא.

השיר הגס ביותר בעולם

"אהובי" אמרה בלהט בשמעה קולו קורא, "לקראתך רוחי נכנעת כמו תלמיד בפני מורה."

נשמתי כולה שלך היא, רק שלך — ולתמידי! את חגורתה סיתחה היא והסירה הצמידי.

היא לחשה מבין שפתיה: "בצינך אמצא מחסה!" ובינתיים כפפותיה היא הסילה לכיסא

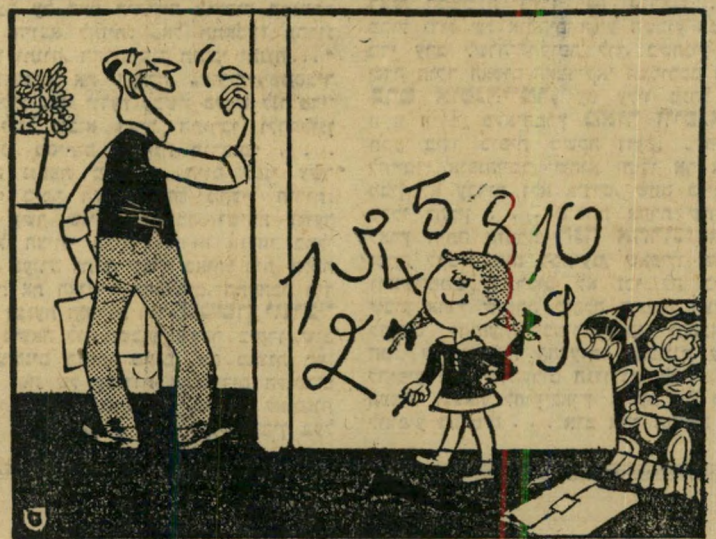
בבקולך את זאת אכירה — כי נגעשת כמו קיסורי! ובאצבעה התירה עוד כפתור ועוד כפתור.

היא הוסיפה והבטיחה: "רק שלך אהיה לעדי" וכאלו לא השגיחה שמלתה נשרה בלאט.

גרב משי היא הפשילה מרגלה החטובה. "אהובי" דמעה הוילה, "אין כל גבול באהבה!"

מעצור אין מלפניה! ובינתיים, כמו קליפה, היא קילפה את לבניה שנשרו על הריצפה.

"לקראתך נפשי סוערת עדיבליקץ, עד עילפון!" — והניחה השוספרת על מכשיר הטלפון.

"בואי מהר לראות! בתך למדה לכתוב עד עשר..."

אוי דוקטור, זה כואב!

האתיקה המקצועית אומרת כי לרופא אסור לפרסם מודעות על עצמו. סיסמתם הבלתי-כתובה של מחזיקי איזומליהניתוחים והמזרקים היא, כנראה, "החללך פאציינט ולא סיך" אך בתחרות המשירים מותר הכל. הנה כמה מן התשובות שנבחרו מתוך העשרות שנשלחו עליידי קוראים. כל שמדת הרופאים המוסיעים בהם דמונוניים לגמרי. זוכה בפרס עשר הל"י: אמנון ורד, תל-אביב.

- ד"ר בורי מתל-עדיש, רחק, גם צעיר בשנים, בעל וילה נאה ומכונית הדורה מטפל במחלות של נשים. יעקב אלמוס, תל-אביב
- מרפא-החולים אלאלוף במדע הרפואה — אלוף. (כל חולה ברומחן מתבקש להכין צואה וחלקי-החילוף.) אהרון טילוני, קיבוץ מגן
- שמי הוא ד"ר שמואל עמירן, ובכלל אין אני ברוי. כל פאציינט — גם בריא — יקבל כאן צרי. פ פרושו: בן-דודי, הוא קברן. נחום לוי, גבעתיים
- אני, ד"ר קוקר אלביס כל חידק וגם בגע מביס. תרופתי אך תקח — מכאובך חישו תשכה. גם יוקל לך אני על הכיס. פורטי, תל-אביב
- מעשה ברופא, שמו תמות, לאשתו הוא גיטת הכליות. בבטנה חקא גילה אז עובר בן שלושה. לא שלי הראני קרא וימות. יגאל לביב, גן-שמואל
- אני, ד"ר מגדל השימ, רופא מחלות של נשים. אשתך עקרה? תן רק לי לבקרהו היא תלך בתשעה חודשים. אמנון ורד, תל-אביב
- אנוכי הוא רופא ברמול. הממון מכיסי לא אול. כל חולה רציני בטיפול השני כבר זוכה כאן לתואר מר זיל. ע. ברנר, תל-אביב
- אני ד"ר בורקהארד שלום, מרפא מחלות של חלום. כל אדם סהרור מה יזכה כאמור, בטיפול משובה — פחלוג. ירם הילה, תל-אביב
- אם איבתך ד"ר קרצשלוס צהבת, אוי סת התולת מכלבת. אך אם ד"ר בן-חן עגבת איבתך — התפגרי הפאציינט מעגבת. מיקי ספיר, ארצה
- היה היה איש מדיצינה שבדק גערה בשם דינה. הוא בדק ומישש, אחר-כך התלבש, ורשם אכתנה להו הריגונו. אברהמי יעקב, חיפה

מילון גלילי המקוצר

דיפלומט: אדם החושב פעמיים, לפני שאינו אימר שום דבר. (דוד גלעד)
אדם המשלח אותך לעזאזל בצורה כה גימוסית, שאתה באמת הולך לשם. (אליהו פלדמן)
רווק: אדם הבא לעבודה כל יום מכי הן אחר. (אליהו פלדמן)
אדם אשר יכול לרדת מן המיטה, מכל צד שהוא רוצה. (נירה עינת)
אסמך בריחות: אדם בעל זכרון טוב, החושב כי לשומעיו יש זכרון רע. (אליהו פלדמן)
מפה: גיר מודפס, שבעזרתו תוכל ל-אבד את דרכך בעקבות (שלום ניב)
תורשה: תכונה העוברת מדור לדור. למשל: אם לסבך לא היו ילדים, יש להניח שגם לאביך לא היו ילדים. (אורי שיחם)

טפת לעולם צודקת

בעל בית חרושת גדול מגייר. (ידיעות אחרונות)
מרכזי דן, תל-אביב
לייצור מגדלים פורחים.
ויכוחים סביב פרש הפיטורים של לויין. (למרחב)
יורם, איל
באחירה של איבה דוהרת.
קברות ממלחמת השחרור ישוחזרו ב-תערוכת העשור. (למרחב)
אורי שיחם, חיפה
למה להחיות פרשות מתות?
כל בעלי בתי הקולנוע בערים ובמושבות חיו מלאים. (למרחב)
דויד שמואל, נתניה
התפוצצו סרוב התמרמרות תלת-מימדית.